

Nazwisko **BOBROWSKI**

Imiona **Stanisław**

Pseudonim

Z domu

Data urodzenia **06.04.1896** Miejscowość, kraj **Okocim**

Data śmierci **10.07.1990** Miejscowość, kraj **Toronto**

Lat życia

Adres cmentarza

Źródła: **www.stankiewicz.com (Genealogia Stankiewicz
z przyjaciółmi - Kawalerowie Orderu Virtuti Militari)**

Zawód Tytuły naukowe

Rodzaj wojska Stopień wojskowy

Odznaczenia Order Wojenny Wirtuti Militari, Krzyż Hałecznych,
Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski i inne

Bobrowski Stanisław

Urodzony 6 kwietnia 1896 roku w Okocimiu koło Brzeska w województwie małopolskim. Generał brygady Wojska Polskiego. W Okocimiu spędził dzieciństwo i uczęszczał do szkoły podstawowej. Następnie rozpoczął naukę w gimnazjum klasycznym w Nowym Targu, którą kontynuował w Tarnowie, później w Krakowie i ukończył ją w 1915 roku w Wiedniu zdaniem matury. W tym samym roku został powołany do armii austro-węgierskiej i wcielony do tarnowskiego 57 pułku piechoty, jako „jednoroczny ochotnik”. Podstawowe przeszkolenie wojskowe przeszedł w Přerowie w Czechach, a następnie został skierowany do szkoły oficerskiej, którą ukończył 24 lutego 1916 roku. Wraz z pododdziałami 57 pp trafił na front włoski. W lipcu 1916 roku został mianowany Kadett-Aspirantem (chorążym) i objął dowództwo plutonu piechoty. Walczył na odcinkach frontu w Tyrolu, Karyntii, Izonzo i Bainsizza.

Brał udział w ofensywie w Tyrolu i nad Izonzo oraz zdobyciu wzgórz Ortigara i Lepozze. Po ukończeniu kursu karabinów maszynowych w Lissa pod Pragą, w lutym 1917 roku, został mianowany dowódcą kompanii karabinów maszynowych. W dniu 27 września 1917 roku trafił do niewoli włoskiej. Początkowo przebywał w obozie jenieckim w Cassino, a następnie w obozie dla jeńców narodowości polskiej w Santa Maria Capua Vetere pod Neapolem, gdzie działał przy tworzeniu polskich jednostek wojskowych mających walczyć przy armii włoskiej. Do Armii Polskiej wstąpił 5 listopada 1918 roku i po odbyciu kursu w szkole oficerskiej pełnił funkcję adiutanta 2 batalionu 1 pułku strzelców im. Henryka Dąbrowskiego. W grudniu 1918 roku trafił do Francji, gdzie został przydzielony do 2 pułku strzelców polskich w składzie 1 Dywizji Strzelców Polskich, najpierw jako dowódca plutonu piechoty, a następnie dowódca plutonu saperów. W czasie wydarzeń majowych w 1926 roku stanął po stronie rządu i prezydenta Wojciechowskiego. Po zamachu został zwolniony z zajmowanego stanowiska i przeniesiony do 44 pułku strzelców konnych w Równem na stanowisko dowódcy kompanii. W 1929 roku objął funkcję dowódcy 2 batalionu 44 psk. Od 1930 roku był słuchaczem Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie, którą ukończył w dwa lata później z siedemnastą lokatą na 120 studiujących oficerów. Po odbyciu stażu sztabowego w Dowództwie Okręgu Korpusu IV Łódź, został przeniesiony do 45 pułku piechoty, gdzie pełnił funkcję zastępcy dowódcy pułku. W 1935 roku został oddelegowany do sztabu DOK X Przemyśl, a następnie objął stanowisko szefa sztabu 27 Dywizji Piechoty w Kowlu, które piastował do 1939 roku. W wojnie obronnej przeszedł, wraz z 27 DP, szlak bojowy od Borów Tucholskich do Lasek pod Warszawą. Brał udział w walkach na przedmościu bydgoskim, pod Aleksandrowem Kujawskim, w okolicach Włocławka, w bitwie nad Bzurą i w Puszczy Kampinoskiej. Do niewoli dostał się 20 września 1939 pod Laskami. Początkowo przebywał w obozie jenieckim w Hohnstein koło Drezna, a po jego likwidacji w obozach w Arnswalde, Gross Born i Dössel. We wszystkich obozach z narażeniem życia chronił polskich oficerów pochodzenia żydowskiego oraz prowadził tajne kursy wojskowe, szczególnie zakazane przez władze niemieckie. Z niewoli został uwolniony 1 kwietnia 1945 roku przez oddziały amerykańskie. Po uwolnieniu pełnił funkcję komendanta obozu w Wetzlar, a następnie dowódcy garnizonu i łącznika 9 Armii Amerykańskiej. Po nieudanej próbie dołączenia do oddziałów 2 Korpusu Polskiego w Ankonie we Włoszech, powrócił do Niemiec, gdzie spotkał się z rodziną, która przyjechała z Polski. W 1948 roku wyemigrował do Kanady i zamieszkał w Toronto. Od 1950 roku działał aktywnie w Kongresie Polonii Kanadyjskiej oraz współpracował z

Kongresem Polonii Amerykańskiej. Równocześnie został dożywotnim członkiem dwóch placówek kombatanckich: Placówki 114 Stowarzyszenia Weteranów Armii Polskiej w Toronto oraz Placówki 346 Canadian Legion i ściśle współpracował z Placówką 206 Stowarzyszenia Weteranów Armii Polskiej w Miami. W 1972 roku został awansowany do stopnia generała brygady i mianowany delegatem Ministra Obrony Narodowej i Głównego Inspektora Sił Zbrojnych na Kanadę. Po śmierci prezydenta Augusta Zaleskiego związał się z prezydentem Juliuszem Nowina-Sokolnickim, w którego rządzie przez kilka lat pełnił obowiązki ministra ds. weteranów. W uznaniu zasług mianowany został kanclerzem kapituły Orderu Polonia Restituta oraz awansował kolejno do stopnia generała dywizji i generała broni. Tych dwóch ostatnich nominacji, w związku z napiętymi stosunkami jakie łączyły go z obozem prezydenta Sokolnickiego w końcu lat 80. XX w. nigdy osobiście nie uznał. W Kanadzie prowadził bogatą korespondencję m.in. z Senatem Stanów Zjednoczonych Ameryki, rządem kanadyjskim, premierem Izraela M. Beginem, papieżem Janem Pawłem II, kardynałem S. Wyszyńskim i NSZZ Solidarność. Jego

memoriały dotyczące wojny w Wietnamie, konfliktu na Bliskim Wschodzie, ekonomii światowej i udziału Kanady w strukturach NATO i NORAD, znalazły uznanie w kręgach cywilnych i wojskowych USA i Kanady. W 1984 roku został mianowany honorowym admirałem floty stanu Nebraska. Żonaty z Jadwigą Rutkowską (24 marca 1923). Zmarł w Toronto 10 lipca 1990 roku.

Awanse :

chorąży (Kadett-Aspirant) - lipiec 1916 rok
podporucznik - luty 1917 rok
porucznik - czerwiec 1919 rok
kapitan - 1922 rok
major - 1929 rok
podpułkownik - 1936 rok
generał brygady - 1972 rok
generał dywizji, generał broni - lata 80. XX w. (awansów nie przyjął)

Odnaczenia :

w armii austro-węgierskiej:

Karl-Truppen-Kreuz

Signum Laudis (brązowy i srebrny)

w Armii Polskiej we Francji:

francuski Medal Commemoratif de la Grande Guerre

francuski Medal Interalliee

serbski Order Orła Białego V kl.

w Wojsku Polskim:

Order Wojenny Virtuti Militari V Klasy

Krzyż Walecznych - czterokrotnie ,

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918 – 1921

Medal Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości

Srebrny Medal za Długoletnią Służbę

na emigracji:

Order Orła Białego

Order Wojenny Virtuti Militari II Klasy

Order Wojenny Virtuti Militari IV Klasy

Order Odrodzenia Polski I Klasy Order Odrodzenia Polski II Klasy

brytyjski Medal za Wojnę 1939 – 1945

francuski Krzyż Kombatancki

francuski Krzyż Zwycięstwa

http://www.stankiewicz.com/vm/kanada_a.htm

13/6/13